

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **J. R., IČO X,**
se sídlem X,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj,**
se sídlem Na Pankráci 17, Praha,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2019,
čj. 3080652/19/2120-50524-209314 a čj. 3081208/19/2120-50524-202783,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. 3080652/19/2120-50524-209314 a č. j. 3081208/19/2120-50524-202783, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadl shora označená rozhodnutí žalovaného (společně jen „napadená rozhodnutí“) a domáhá se jejich zrušení. Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2019, č. j. 3080652/19/2120-50524-209314, žalovaný podle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 267/2014 Sb. (dále jen „daňový řád“), zamítl žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení vzniklého pro neuhrazení daně z přidané hodnoty, jež byla stanovena celkem 84 dodatečnými platebními výměry vydanými za zdaňovací období od června 2012 do prosince 2018. Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2019, č. j. 3081208/19/2120-50524-202783, žalovaný podle § 259b a § 259c daňového řádu zamítl totožnou žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

vzniklého pro neuhrazení silniční daně, jež byla stanovena celkem 9 dodatečnými platebními výměry vydanými za zdaňovací období od roku 2010 do roku 2018.

2. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že mu byla doručena žádost, ve které žalobce sdělil, že zcela zaplatil dlužnou daň, závažným způsobem v posledních letech neporušil účetní nebo daňové předpisy a neuhrazení daně z přidané hodnoty a silniční daně bylo způsobeno druhotnou platební neschopností. Žalovaný uvedl, že od 1. 1. 2015 je účinná právní úprava (ve znění zákona č. 267/2014 Sb.), jež změnila pravidla účinná podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Podle čl. VII části čtvrté bodu 4 zákona č. 267/2014 Sb. platí, že lze žádat o prominutí úroku z prodlení pouze v případě úroků vzniklých ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalovaný proto posuzoval důvody pro prominutí úroku z prodlení pouze ode dne 1. 1. 2015 do dne 5. 4. 2019, přičemž za toto období u žalobce evidoval příslušenství vzniklé pro neuhrazení daně z přidané hodnoty v částce 386 511 Kč a příslušenství vzniklé pro neuhrazení silniční daně v částce 345 310 Kč. Při posuzování toho, zda byly splněny podmínky pro prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty a silniční daně, žalovaný vycházel především z Pokynu GFŘ-D-21 k promíjení příslušenství daně č. j. 4260/15/7100-40123 (dále jen „Pokyn GFŘ“), který byl vydán za účelem jednotného a objektivizovaného rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Pokyn GFŘ zamezuje vydávání excesivních individuálních rozhodnutí, čímž se důsledně dodržuje zákaz diskriminace a právo na řádný proces. Žalovaný nejprve posuzoval, zda je splněn formální požadavek žádosti o prominutí úroku z prodlení, tj. zda byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl (§ 259b odst. 1 daňového řádu). Tato podmínka byla splněna. Dále žalovaný zkoumal, zda nejsou dány důvody podle § 259c daňového řádu vylučující možnost prominutí úroku z prodlení, tj. zda daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem neporušila daňové nebo účetní právní předpisy. Tyto okolnosti nebyly dány, a proto i tato podmínka byla splněna. Konečně, žalovaný posuzoval, v jakém rozsahu lze úrok prominout, přičemž podle Pokynu GFŘ existují tři kritéria: a) ospravedlnitelný důvod prodlení (§ 259b odst. 2 daňového řádu); b) ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládající tvrdost uplatňovaného úroku z prodlení (§ 259b odst. 3 daňového řádu); a c) četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (§ 259c odst. 1 daňového řádu). Kritérium ospravedlnitelného důvodu prodlení předchází zbývající dvě kritéria s tím, že pokud není splněno, tak nelze žádosti vyhovět. Pokyn GFŘ vyjmenovává případy, které jsou považovány za ospravedlnitelné důvody prodlení, a stanoví jejich procentuální ohodnocení. Žalovaný posoudil žádost žalobce podle § 259 až § 259c daňového řádu ve spojení s Pokynem GFŘ a dospěl k závěru, že v tomto případě není dán žádný ospravedlnitelný důvod prodlení pro prominutí úroku z prodlení, a proto rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce.

II. Obsah žalob a ostatních podání účastníků

3. Žalobce namítá, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná i nezákonná, a navrhuje jejich zrušení. Podle § 259 odst. 4 daňového řádu proti napadeným rozhodnutím není přípustný žádný opravný prostředek, žaloba tak není pro nevyčerpání řádných opravných prostředků nepřípustná.
4. V souvislosti se vznikem povinnosti uhradit příslušenství daně žalobce uvedl, že žalovaný mu v minulosti vyměřil dlužnou daň za období ode dne 30. 11. 2009 do dne 25. 2. 2019.

Žalobce neměl dostatek finančních prostředků na zaplacení dlužné daně, a tak ke dni 17. 5. 2010 sjednal s žalovaným splátkový kalendář s měsíční splátkou ve výši 30 000 Kč, o čemž bylo vydáno potvrzení o splátkách ze dne 17. 5. 2010. K tomuto datu měl žalobce za daň z přidané hodnoty uhradit částku 475 466 Kč, za silniční daň částku 385 665 Kč a za daň z příjmů podnikající fyzické osoby částku 31 935 Kč. Celkem tedy částku 893 066 Kč. Dále bylo za účelem zajištění povinnosti uhradit dlužnou daň zřízeno zástavní právo na nemovité věci žalobce v katastrálním území D. u P., LV č. X (rozhodnutí ze dne 9. 3. 2009, č. j. 26163/09/063940201973). V souladu s dohodou o splátkách žalobce platil a zcela uhradil dlužnou daň, nicméně žalovaný i přesto vydal exekuční příkaz na prodej jeho nemovité věci k vymození dlužného příslušenství (neuhrazených úroků z prodlení) v celkové výši 1 845 303,76 Kč vyměřeného za období ode dne 25. 10. 2010 do dne 6. 3. 2019.

5. Po doručení exekučního příkazu žalobce požádal žalovaného o prominutí části příslušenství (úroků z prodlení vzniklých pro neuhrazení daně z přidané hodnoty ve výši 386 511 Kč za období ode dne 1. 1. 2015 do dne 5. 4. 2019 a úroků z prodlení vzniklých pro neuhrazení silniční daně ve výši 345 310 Kč za období ode dne 1. 1. 2015 do dne 5. 4. 2019). Ve své žádosti žalobce poukázal na to, že z jeho strany již došlo k úplné úhradě dlužné daně (§ 259b daňového řádu). Žalobce též není nespolehlivý plátce podle § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, nebyl pravomocně uznán vinným ze spáchání některého z trestných činů uvedených v § 53 odst. 2 písm. a) a c) daňového řádu, neprováděl činnost a nezapojoval se do obchodů, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude uhrazena daň, nikdy proti němu nebyl vydán zajišťovací příkaz a neporušil své povinnosti tak, aby mu musela být vyměřena daň pomocí pomůcek nebo sjednáním daně. Stejně tak žalobce neporušil zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, a nemusela mu tak být uložena pokuta podle tohoto zákona. Žalobci nebyla uložena žádná pokuta podle daňového řádu. Žalobce neporušil povinnost vést evidenci správně, úplně, průkazně a srozumitelně. Žalobce závažně neohrožoval a neporušoval řádný výkon správy daní. Ospravedlnitelný důvod prodlení podle § 259b odst. 2 daňového řádu žalobce spatřuje v tom, že do prodlení s úhradou daně se dostal pro neschopnost svých odběratelů zaplatit mu splatné pohledávky. Žalobce v souladu se svým živnostenským oprávněním provozoval nákladní silniční dopravu, přičemž vždy řádně a včas svým odběratelům dovezl náklad a následně jim vystavil řádné daňové doklady. Nebylo mu však zaplacen, a byl tak nucen domáhat se svých pohledávek v soudních řízeních a exekucích. V žalobě žalobce uvedl odběratele, vůči kterým měl splatné pohledávky: Motor Centrální s.r.o., IČO 27442802, s pohledávkou ve výši 14 280 Kč s datem splatnosti dne 2. 9. 2009, PYRO L.A., spol. s r.o., IČO 47309580, s pohledávkou ve výši 21 205 Kč s datem splatnosti dne 26. 7. 2009, P&P - spedition trading spol.s.r.o., IČO 49623095, s pohledávkou ve výši 33 915 Kč s datem splatnosti dne 26. 11. 2008, VOSS International spol. s r.o., IČO 60472707, s pohledávkou ve výši 79 200 Kč s datem splatnosti dne 22. 9. 2009, V.l H., IČO X, s pohledávkou ve výši 63 070 Kč s datem splatnosti dne 7. 12. 2009, P. V., IČO X, s pohledávkou ve výši 249 600 Kč s datem splatnosti dne 10. 4. 2010. Ačkoli žalobci jeho odběratelé za dovoz zboží nezaplatili, byl povinen fakturované částky přiznat v daňových přiznáních, čímž se dostal do finančních obtíží a byl nucen financovat svůj provoz pomocí půjček. Další ospravedlnitelný důvod prodlení pro prominutí příslušenství daně žalobce spatřuje v tom, že nebyl žalovaným informován o možnosti postupovat formou žádosti podle § 156 daňového řádu a požádat o posečkání úhrady daně. Podle tohoto postupu by

se pak dlužná částka úročila ve zcela odlišné výši než v případě dohodnutého splátkového kalendáře.

6. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že byly splněny všechny podmínky pro prominutí příslušenství daně. Nesouhlasí tedy se závěrem žalovaného ohledně toho, že ospravedlnitelný důvod prodlení není v tomto případě dán pouze proto, že není výslovně uveden v Pokynu GFŘ. Ten totiž nemůže obsahovat taxativní výčet všech ospravedlnitelných důvodů prodlení pro prominutí příslušenství daně, neboť § 259b daňového řádu neobsahuje žádné zmocnění k bližší specifikaci tohoto neurčitého právního pojmu a Pokyn GFŘ není pramenem práva, ale pouze metodickou pomůckou. Žádost nelze zamítnout pouze proto, že Pokyn GFŘ neobsahuje žalobcem tvrzený ospravedlnitelný důvod prodlení. Žalobce tedy v tomto ohledu uzavřel, že v jeho případě je dán ospravedlnitelný důvod prodlení a žalovaný k němu měl přihlídnout.
7. V tomto ohledu dále platí, že jelikož žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí neuvedl žádnou úvahu svědčící o tom, proč je třeba vycházet jen z Pokynu GFŘ a proč důvody uvedené žalobcem nelze podřadit pod některý z důvodů uvedených v Pokynu GFŘ, jsou napadená rozhodnutí v rozporu s judikaturou správních soudů (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2017, čj. 57 Af 21/2016 – 37). Žalovaný tyto požadavky kladené na odůvodnění napadených rozhodnutí správními soudy nesplnil a spokojil se pouze se strohým konstatováním, že okolnosti uváděné žalobcem nelze považovat za důvody ospravedlnitelné, neboť je Pokyn GFŘ neobsahuje. Napadená rozhodnutí jsou tak i nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Napadená rozhodnutí nejsou podle něho nepřezkoumatelná, neboť v jejich odůvodnění uvedl, že Pokyn GFŘ byl vydán, aby bylo zabezpečeno jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Pokyn GFŘ vymezuje okolnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které lze podle zákonné úpravy prominout příslušenství daně tak, aby i aplikace právní normy byla založena na kombinaci obecně formulovaných právních pojmů a byla šetřena veřejná práva daňových subjektů v maximální míře. V části III.3 Pokynu GFŘ je definováno 11 ospravedlnitelných důvodů prodlení (pozn. soudu - ve spise obsažený Pokyn GFŘ obsahuje 9 ospravedlnitelných důvodů prodlení), přičemž žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil ani jeden z nich. Žalovaný si je vědom, že Pokyn GFŘ není nad zákonem, nicméně žalobcem tvrzené důvody byly náležitě posouzeny, o čemž svědčí úřední záznam č. j. 3033499/19/2120-50524-202783 a úřední záznam č. j. 2996235/19/2120-50524-209314. Žalovaný tudíž považuje svoji správní úvahu za dostatečnou. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a totožně jako při posuzování žádostí v obdobných věcech.
9. V replice žalobce zopakoval, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Dodal, že § 259b odst. 2 a 3 daňového řádu obsahuje právní normu s relativně neurčitou hypotézou, kterou je třeba v každém případě vyložit tak, aby se precizně reagovalo na argumenty a okolnosti uvedené žadatelem v jeho žádosti a došlo k jejich vypořádání (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010 – 53, a rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2012, čj. 2 Afs 55/2012 – 24). Žalobce namítl, že ospravedlnitelný důvod prodlení spatřuje v tom, že neuhrazení daně bylo způsobeno tím, že jeho odběratelé neplnili své dluhy. Na toto tvrzení žalovaný nijak nereagoval a pouze v obecné rovině uvedl, že vůbec nemohlo být ospravedlnitelným důvodem prodlení. Jelikož odůvodnění napadených rozhodnutí bylo takto strohé, byla i značně omezena jeho možnost blíže a detailněji specifikovat žalobní body.

III. Splnění procesních podmínek

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou. Dále soud posuzoval její přípustnost; v tomto případě zejména to, zda byl žalobce povinen vyčerpat řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem podle § 68 písm. a) s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že na rozhodnutí o prominutí příslušenství daně se tato podmínka nevztahuje, jelikož podle § 259 odst. 4 daňového řádu proti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky. Žaloba splňuje i všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu spisů

12. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 4. 4. 2019 žádost obdobného znění jako žaloba, kterou požádal žalovaného o prominutí úroku z prodlení vzniklého z neuhrazené daně za zdaňovací období ode dne 1. 1. 2015. V žádosti uvedl, že žalovaný mu nejprve vyměřil daň za období ode dne 30. 11. 2009 do dne 25. 2. 2019 s tím, že se s ním dohodl na splátkovém kalendáři. Žalobce ve splátkách po 30 000 Kč uhradil celkově částku 893 066 Kč. I po úplném uhrazení dlužné daně však žalovaný vydal exekuční příkaz na prodej nemovité věci žalobce a začal vymáhat příslušenství daně (úrok z prodlení vzniklý za období ode dne 25. 10. 2010 do dne 6. 3. 2019 ve výši 1 845 306,73 Kč). Vzhledem k tomu, že o prominutí příslušenství daně lze podle daňového řádu požádat až ode dne 1. 1. 2015, požádal žalobce o prominutí příslušenství daně vzniklého až ode dne 1. 1. 2015, tj. ve výši 615 562 Kč, za období ode dne 9. 1. 2015 do dne 2. 3. 2019.
13. Žalobce žádost odůvodnil tím, že dlužnou daň již uhradil, a je tudíž oprávněn požádat o prominutí jejího příslušenství. Kromě jiných obligatorních podmínek pro prominutí příslušenství daně (viz bod 5 tohoto rozsudku) žalobce uvedl, že v tomto případě je dán ospravedlnitelný důvod prodlení podle § 259b odst. 2 daňového řádu, neboť do prodlení s plněním svých daňových povinností se dostal v letech 2009 a 2010 pro neschopnost svých odběratelů plnit jejich dluhy. V žádosti žalobce konkrétní odběratele výslovně uvedl (obdobně jako v žalobě). Žalobce dodal, že v rozhodném období probíhala hospodářská krize a v prodlení s placením jeho pohledávek se ocitli i v předchozích letech spolehliví odběratelé. Žalobce se dostal do finanční nouze a postrádal finanční prostředky i na základní výdaje (např. pohonné hmoty, mýto, zaměstnance a ostatní závazky). K prokázání tvrzených okolností žalobce k žádosti doložil faktury vystavené pro odběratele PYRO L.A., s. r. o. a J. H.. Dále doložil elektronický platební rozkaz ze dne 5. 8. 2015 vydaný Obvodním soudem pro Prahu 10, podle kterého má společnost CARGOSERVIS PRAHA s. r. o. žalobci zaplatit částku 11 298 Kč, rozsudek pro uznání ze dne 23. 2. 2011, čj. 4 EC 16/2010 – 56, vydaný Okresním soudem v Berouně, podle kterého má V. H. žalobci zaplatit úrok z prodlení z částky 42 650 Kč, kterou uhradil po splatnosti až v průběhu soudního řízení, elektronický platební rozkaz ze dne 1. 8. 2011, čj. 110 EC 489/2011 – 10, vydaný Okresním soudem v Ústí nad Orlicí, podle kterého má společnost CH-S transport s. r. o. žalobci zaplatit částku 26 836 Kč. Součástí spisu je též předvolání k ústnímu jednání a návrh na vydání elektronického platebního rozkazu

ve sporu žalobce se společností LK Spedition s. r. o. u Obvodního soudu pro Prahu 5 o zaplacení částky 22 865 Kč s příslušenstvím a elektronický platební rozkaz Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2010, čj. 64 ECmRo 52/2010 – 25, přiznávající žalobci vůči P. V. nárok na zaplacení částky 249 600 Kč s příslušenstvím. Svoji pohledávku ve výši 21 332 Kč žalobce dne 16. 11. 2010 přihlásil do insolvenčního řízení společnosti Motor Centrál s. r. o. Další ospravedlnitelný důvod prodlení žalobce spatřoval v tom, že nebyl seznámen s možností požádat podle § 156 daňového řádu o vydání rozhodnutí o posečkání úhrady daně.

14. Dále žalobce v žádosti uvedl, že ačkoli nejsou jím tvrzené okolnosti explicitně uvedeny v Pokynu GFŘ, má za to, že by k nim měl žalovaný přihlédnout. Okolnost, že jeho odběratelé neplnili své dluhy, odůvodňuje podle žalobce prominutí úroků z prodlení v rozsahu 30 % a nevědomost žalobce o tom, že mohl požádat o posečkání úhrady daně podle § 156 daňového řádu, odůvodňuje podle žalobce prominutí úroků z prodlení ve výši 20 %. Dále žalobce v žádosti uvedl, že podle daňového přiznání za rok 2018 dosáhl základu daně ve výši 377 828 Kč, což odpovídá 28násobku minimální mzdy pro rok 2019 (částka 13 350 Kč), přičemž podle Pokynu GFŘ tato skutečnost odůvodňuje prominutí úroku z prodlení o dalších 30 %. Na základě výše uvedených skutečností tak má žalobce za to, že v případě příslušenství daně vzniklého ode dne 1. 1. 2015 jsou splněny podmínky pro jeho prominutí v rozsahu 80 %, tj. ve výši 492 450 Kč. Žalobce uzavřel, že navrhuje, aby bylo vyhověno jeho žádosti o prominutí příslušenství daně za období ode dne 1. 1. 2015 v rozsahu 80 % (v částce 492 450 Kč) a zároveň aby bylo vyhověno jeho žádosti o posečkání úhrady zbývajících částky příslušenství daně ve výši 853 543 Kč, kterou nelze s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. prominout, neboť toto příslušenství vzniklo před dnem 1. 1. 2015, a to do 31. 12. 2019.
15. Ve spise jsou dále založeny „*formulářové*“ úřední záznamy k žádosti o prominutí úroků z prodlení podle § 259b a § 259c daňového řádu. Podle úředního záznamu k prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty ze dne 15. 5. 2019, č. j. 2996235/19/2120-50524-209314, byla žádost žalobce podle kritérií stanovených Pokynem GFŘ posouzena pětičlennou komisí a ta bez dalšího dospěla k závěru, že ospravedlnitelné důvody prodlení k prominutí daně neexistují. Přílohou úředního záznamu je i analýza vazeb žalobce s jinými subjekty, ze které vyplývá, že žalobce je statutárním orgánem a společníkem společnosti AUTO-RDS s. r. o. Totožný závěr potvrzuje i přiložený výpis z obchodního rejstříku. Žádost žalobce posuzovala podle kritérií stanovených Pokynem GFŘ pětičlenná komise i s ohledem na příslušenství silniční daně (úřední záznam ze dne 21. 5. 2019, č. j. 3033499/19/2120-50524-202783). Rovněž v tomto případě komise bez bližšího odůvodnění konstatovala, že ospravedlnitelné důvody prodlení k prominutí příslušenství daně neexistují.
16. Součástí spisu je Pokyn GFŘ, jenž se skládá zejména z obecných ustanovení (čl. I), ustanovení o promíjení penále (čl. II), ustanovení o promíjení úroků (čl. III) a procesních ustanovení (čl. IV). Čl. III Pokynu GFŘ vymezuje formální požadavek (III.1) [úhradu daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok z prodlení vznikl (§ 259b odst. 1 daňového řádu)], meritorní posouzení – prvotní úvahu (III.2) [vylučující podmínku spočívající v tom, zda daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy (§ 259c odst. 2 daňového řádu)] a meritorní posouzení – rozsah prominutí (III.3). Čl. III.3 Pokynu GFŘ pojednává zejména o ospravedlnitelných důvodech prodlení (III.3.A), ekonomických nebo

sociálních poměrech zakládajících tvrdost uplatněného nároku (III.3.B) a četnosti porušování povinností při správě daní (III.3.C). Ke vztahu mezi těmito kritérii se v Pokynu GFŘ uvádí: „*Základním požadavkem pro možnost prominutí úroku je naplnění kritéria dle čl. III. 3. A. tohoto pokynu. Pokud dojde k jeho naplnění, posoudí správce daně dle čl. III. 3. B. tohoto pokynu možnost zvýšení procentní sazby prominutí. Následně posoudí naplnění kritéria dle čl. III. 3. C. tohoto pokynu. Po posouzení tohoto kritéria pak zjistí, zda daňovému subjektu zbyla určitá částka k prominutí, a rozhodne o jejím prominutí (maximálně však 100 % úroku). Pokud nezbyla žádná částka k prominutí, žádost daňového subjektu zamítne.*“

17. V části III.3.A Pokynu GFŘ jsou uvedeny skutečnosti zakládající ospravedlnitelný důvod prodlení včetně stanovení jejich procentuálního vyjádření: „*1. Původní platba daně je daňovým subjektem vykonána omylem na jiný variabilní symbol nebo jiný účet správce daně, přičemž se současně nejedná o nejasnou platbu. [100%]; 2. Jedná se o daňového dlužníka, kterému nepříznivý zdravotní stav (dočasný nebo trvalý) zabránil plnit jeho daňové povinnosti (nutno doložit prokazatelným způsobem). [100 %]; 3. V případech, kdy jsou sankcionovány pozdní platby zálohové povinnosti, a celková daňová povinnost nevznikne, či je nižší než úhrn případně zaplacených záloh. [70 %]; 4. Daňovému subjektu bylo povoleno posečkaní úhrady daně, k níž se váže úrok z posečkané částky, o jehož prominutí je žádáno (§ 156 daňového řádu). [20%]; 5. Daňový subjekt byl stížen živelnou pohromou, bromadnou či individuální, v průběhu kalendářního roku, kdy mělo dojít k platbě daně. Za živelní pohromu se považují nezaviněný požár a výbuch, blesk, vichřice s rychlostí větru nad 75 km/h, povodeň, záplava, krupobití, sesouvání půdy, sesuny půdy a skalní zřícení, pokud k nim nedošlo v souvislosti s průmyslovým nebo stavebním provozem, sesouvání nebo zřícení lavin a zemětřesení dosahující alespoň 4. stupně mezinárodní stupnice udávající makroseismické účinky zemětřesení. [100%]; 6. Úrok z prodlení byl předepsán za daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitostí/dani z nabytí nemovitých věcí v případech, kdy daňový subjekt včas uhradil přiznanou daň vypočtenou ze základu daně stanoveného z ceny zjištěné na základě ocenění znalcem a daň byla stanovena správcem daně odlišně z důvodu chybného posudku znalce. [90%]; 7. Úrok z prodlení vznikl z daně doměřené na základě dodatečného daňového tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně. [20%]; 8. Prodlení s úhradou daně, k níž se váže úrok z prodlení, o jehož prominutí je žádáno, činilo maximálně 15 kalendářních dnů. [30%]; 9. Úrok z posečkané částky vznikl při přechodu daňové povinnosti zůstavitele na dědice za období ode dne úmrtí zůstavitele do dne nabytí právní moci rozhodnutí o dědictví. [100%].“*
18. Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí, Pokyn GFŘ v části IV.1.B [odůvodnění] stanoví, že „*[v] odůvodnění rozhodnutí správce daně uvede zejména: - závěry ohledně toho, zda daňový subjekt unesl své břemeno tvrzení, tj. zda je žádost věcně projednatelná, - závěry ohledně toho, zda jsou tvrzení uvedená v žádosti daňovým subjektem řádně doložena, popř. jejich důvodnost vyplývá z daňového spisu, - úvahy, kterými dospěl správce daně k závěru o naplnění/nenaplnění některého ze zákonných kritérií dle § 259a až 259c daňového řádu (čl. II. a čl. III. tohoto pokynu), - údaje o veřejné podpoře (podpoře de minimis), pokud byla poskytnuta.*“
19. Dne 31. 5. 2019 žalovaný vydal napadená rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

20. Před tím, než soud přikročí k posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů, má za účelné shrnout základní pravidla, jež jsou uplatnitelná při přezkumu rozhodnutí, kterými se zamítá žádost o prominutí příslušenství daně podle § 259b daňového řádu.
21. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl. Podle odstavce 2 správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu. Podle odstavce 3 při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.
22. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem. Podle odstavce 2 prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. Podle odstavce 3 pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.
23. Z těchto ustanovení daňového řádu vyplývá, že institut prominutí příslušenství daně byl vždy vnímán jako určitá „milost“ ze strany státu; jako výjimečné osvobození konkrétního případu od daňové povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2014, čj. 8 Afs 63/2013 – 30). Na prominutí daně či jejího příslušenství není právní nárok (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 Afs 97/2014 – 56, rozsudek ze dne 5. 5. 2016, čj. 9 Afs 300/2015 – 34, či z poslední doby rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, čj. 4 Afs 342/2018 – 35, bod 11). Vyhovění žádosti o prominutí příslušenství daně, jakož i rozsah prominutí podléhá správnímu uvážení správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 1. 2021, čj. 1 Afs 236/2019 – 83, vykládající obdobně formulovaný § 259a odst. 2 daňového řádu). Nejvyšší správní soud judikoval již k obdobnému oprávnění správce daně prominout daňový nedoplatek podle § 65 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků: *„Zda správce daně daňový nedoplatek promine, závisí na jeho správním uvážení. Správní uvážení však nelze chápat jako prostor pro libovůli správního orgánu, nýbrž jako relativně abstraktní vymezení kritérií relevantních pro posuzování rozhodovaných případů, které správnímu orgánu umožňuje v určité míře reagovat na měnící se podmínky“* (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, čj. 2 Afs 207/2005 – 55).
24. Dříve, než správce daně přistoupí k výkonu správního uvážení, zda a v jakém rozsahu úrok z prodlení promine, musí posoudit, zda jsou splněny hmotněprávní podmínky prominutí úroku z prodlení. První z těchto podmínek je uhrazení daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl, která daňovému subjektu zakládá oprávnění žádost vůbec podat. Druhou podmínkou, která je významná již v rámci meritorního projednání žádosti, je, že k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Tato podmínka „ospravedlnitelného důvodu prodlení“ je vyjádřena prostřednictvím neurčitého právního pojmu.

25. Pokud jde o výklad neurčitých právních pojmů, Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 – 154, vyslovil, že závěr správního orgánu týkající se výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav podléhá soudnímu přezkumu v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat; jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Výsledkem vyhodnocení konkrétního neurčitého právního pojmu je následně závěr, který nemá alternativu. Jinak řečeno, dospěje-li správní orgán k závěru, že neurčitý právní pojem byl naplněn, je povinen rozhodnout tak, jak daná norma, která v sobě neurčitý právní pojem obsahuje, předpokládá. V nyní projednávaném případě jde o situaci do jisté míry specifickou, neboť zákonodárce zkombinoval neurčitý právní pojem se správním uvážením. Dojde-li tedy k naplnění neurčitého právního pojmu („*důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*“), neznamená to, že správní orgán musí úrok z prodlení automaticky prominout. Naopak, na řadu se dostává správní uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda úrok z prodlení zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení pak rovněž podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze do té míry, zda správní orgány při své úvaze nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 – 46).
26. V rozsudku ze dne 26. 9. 2007, čj. 5 As 78/2006 – 95, Nejvyšší správní soud k neurčitým právním pojmům uvedl, že „*jejich definování v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli*“ (srov. k tomu shodně také např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, čj. 5 Afs 151/2004 – 73).
27. Při výkladu neurčitého právního pojmu se uvážení správce daně, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn. že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Správní soud pak posuzuje otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem, v daném případě, zda lze konkrétní okolnosti posuzované věci podřadit pod pojem „*důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*“ a z jakých důvodů. Soud proto musí mít možnost přezkoumat, zda výklad a aplikace neurčitého právního pojmu správcem daně je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správce daně soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí správce daně pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, čj. 9 Afs 238/2016 – 32).
28. V projednávané věci žalovaný v napadených rozhodnutích k podmínkám stanoveným § 259b daňového řádu uvedl, že Generální finanční ředitelství vydalo Pokyn GFŘ. Účelem vydání Pokynu GFŘ byla snaha dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Pokyn GFŘ podle žalovaného vymezuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které je podle zákonné úpravy možné prominout příslušenství daně.

Pokynem GFR Generální finanční ředitelství vyjádřilo snahu zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím tak, aby byla i při aplikaci předmětné zákonné pravomoci založené na kombinaci obecně formulovaných právních pojmů v maximální možné míře šetřena veřejná práva daňových subjektů spočívající v zákazu diskriminace a právu na řádný proces. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný dále konstatoval, že byla splněna formální podmínka podle § 259b odst. 1 daňového řádu, tj. uhrazeny daně, v důsledku jejichž neuhrazení úroky vznikly, i podmínka podle § 259c odst. 2 daňového řádu, tj. že daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem neporušila daňové nebo účetní právní předpisy.

29. Klíčovým důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o prominutí příslušenství pak bylo, že okolnosti tvrzené žalobcem nenaplnují kritérium ospravedlnitelného důvodu prodlení podle § 259b odst. 2 daňového řádu, přičemž v souladu s Pokynem GFR žalovaný další podmínky spočívající v ekonomických nebo sociálních poměrech daňového subjektu zakládající tvrdost uplatněného úroku podle § 259b odst. 3 daňového řádu a četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem podle § 259c odst. 1 daňového řádu nezkoumal, neboť kritérium ospravedlnitelných důvodů prodlení zbylé z nich předchází.
30. Ačkoli nelze říct, že použití veřejně přístupného vnitřního pokynu Generálního finančního ředitelství je v rozporu se zákonem, neboť zabezpečuje transparentnost a předvídatelnost rozhodování a naplňuje zásadu rovnosti, vyložil žalovaný neurčitý právní pojem v rozporu se zákonem. Žalovaný obsah neurčitého právního pojmu ztotožnil s jednotlivými případy uvedenými v Pokynu GFR. Z odůvodnění napadených rozhodnutí lze dovodit, že posuzovaný případ nenaplnuje zmíněný neurčitý právní pojem z toho důvodu, že ho nelze podřadit pod žádný z typových případů vymezených v Pokynu GFR. Třebaže je paleta případů uvedená v Pokynu GFR poměrně široká, nelze mít dle soudu za to, že je zcela vyčerpávající. Ze spojení „*z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*“ plyne, že k výkladu tohoto neurčitého právního pojmu nelze přistupovat paušálně, nýbrž je třeba vždy zohlednit okolnosti konkrétního případu a posoudit, zda nepředstavují ospravedlnitelný důvod prodlení. Pokyn GFR sice mohl vymezit okruh případů, kdy se má za to, že je výše uvedený neurčitý právní pojem naplněn, ovšem není možné dovozovat, že případ, který pod výčet obsažený v Pokynu GFR nespadá, není možné bez dalšího podřadit pod neurčitý právní pojem. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vyšel z nesprávného výkladu neurčitého právního pojmu, neboť jeho obsah ztotožnil pouze s případy vyjmenovanými v Pokynu GFR. Nezabýval se však vůbec tím, zda bez ohledu na obsah Pokynu GFR nemohou žalobcem předestřené skutečnosti představovat s ohledem na okolnosti konkrétního případu omluvitelný důvod prodlení s úhradou daní. V tomto ohledu jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
31. Požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci je jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99). Nutnost řádného odůvodnění se pochopitelně vztahuje i na rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně (viz rozsudek NSS ze dne 7. 7. 2015, čj. 2 Afs 81/2015 – 32). Rozhodnutí o prominutí příslušenství daně musí být odůvodněno podle § 102 odst. 3 daňového řádu, a proto v něm musí být uvedeny důvody výroku a informace o tom, jak se rozhodující správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Úvaha správce daně

musí být odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr a proč považuje důvody uvedené v žádosti o prominutí příslušenství daně za nepravdivé, vyvrácené nebo nedostatečné. Jen v takovém případě má daňový subjekt možnost efektivní obrany svých práv, tj. možnost uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit, popř. zpochybnit závěry správce daně. Požadavek řádného a přezkoumatelného odůvodnění ostatně vyplývá i z čl. IV odst. 1 písm. B) Pokynu GFŘ, podle něhož musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat úvahy, kterými dospěl správce daně k závěru o naplnění/nenaplnění některého ze zákonných kritérií podle § 259a až 259c daňového řádu.

32. Odůvodnění napadených rozhodnutí žádné úvahy o tom, proč okolnosti tvrzené žalobcem nemohou zakládat ospravedlnitelný důvod prodlení podle § 259b odst. 2 daňového řádu, neobsahuje. Žalobce přitom ve své žádosti poukazoval na to, že ospravedlnitelné důvody prodlení mohou být v tomto případě dány s ohledem na dvě okolnosti: jednak proto, že jeho odběratelé vůči němu neplnili své dluhy, a on se tak dostal do druhotné platební neschopnosti, jednak proto, že nevěděl o možnosti podat žádost o posečkání úhrady daně podle § 156 daňového řádu a namísto toho řešil svoji platební neschopnost dohodnutím splátkového kalendáře (což je *de facto* posečkání daně). Svá tvrzení žalobce podpořil i tím, že v žádosti přesně specifikoval jednotlivé odběratele, kteří mu své dluhy nezaplatili, a uvedl jejich výši. K tomu odkázal i na soudní řízení a rozhodnutí, ve kterých se domáhal zaplacení svých pohledávek. K těmto okolnostem však žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí nic neuvedl; nehodnotil, zda tyto okolnosti mohou naplňovat kritérium ospravedlnitelného důvodu prodlení podle § 259b odst. 2 daňového řádu, ani neuvedl, proč nemohou být v řízení o žádosti o prominutí příslušenství daně vůbec relevantní. Žalovaný sice ve svém vyjádření uvedl, že okolnosti tvrzené žalobcem byly náležitě posouzeny, o čemž mají svědčit úřední záznamy (viz bod 15 tohoto rozsudku), k tomu je ovšem nutno dodat, že úřední záznamy nejsou ničím jiným než dopředu připraveným formulářem, kde jsou do tabulek promítnuty jednotlivá kritéria stanovená již Pokynem GFŘ. Podle úředních záznamů měla být žádost žalobce posouzena pětičlennou komisí, z ničeho nicméně nevyplývá, zda komise hodnotila i okolnosti tvrzené žalobcem, resp. neuvedla, z jakého důvodu k nim nepřihlížela. Z takto vyjádřené úvahy nelze seznat důvody, jež vedly žalovaného k zamítnutí žádosti. V tomto případě dokonce platí, že v odůvodnění napadených rozhodnutí ani nelze nalézt ty ospravedlnitelné důvody prodlení, jež vyjmenovává Pokyn GFŘ a které podle žalovaného žalobcem tvrzené okolnosti nenaplnují. Z napadených rozhodnutí tak nelze ověřit, zda skutečně žalobcem tvrzené okolnosti důvody vyjmenované v Pokynu GFŘ naplňují či nikoli, přičemž takovou vadu nelze zhojit pouze tím, že Pokyn GFŘ je založen ve správním spise a žalobce se s ním seznámil.
33. K samotnému rozhodování podle Pokynu GFŘ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, čj. 1 Afs 1/2013 – 47, sice konstatoval, že „*tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit; na druhou stranu však správci daně nelze vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených.*“ Z tohoto právního názoru ani z § 259b odst. 2 daňového řádu nevyplývá, že žalovaný může příslušenství daně prominout pouze z důvodů uvedených v Pokynu GFŘ, ale naopak musí posoudit každý v žádosti uvedený důvod, tj. posoudit zda se nejedná o důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Obdobně k dané problematice přistoupil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 5. 3. 2018, čj. 11 Af 34/2016 – 54, v němž vyjádřil svůj názor ohledně posuzování důvodů

žádosti a ohledně použití Pokynu GFŘ takto: „Existenci interního pokynu č. GFŘ-D-17 lze jistě hodnotit pozitivně v tom smyslu, že přispívá svým obsahem k jednotnému rozhodování a posuzování zákonem blíže nedefinovaných důvodů hodných zvláštního zřetele, neznamená to však, že by správní orgán nebyl povinen zabývat se hodnocením důvodů, uvedených žadatelem o prominutí, neboť každou žádost o prominutí je nutno posuzovat individuálně a je nutno se tvrzením žadatele zabývat.“

34. Lze proto s ohledem na výše uvedené konstatovat, že sama skutečnost, že Pokyn GFŘ s důvody uváděnými v žádosti nepočítá, automaticky neznamená, že jsou *a priori* neospravedlnitelné ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se má těmito důvody zabývat a jsou-li to důvody ospravedlnitelné, je povinen přistoupit k hodnocení dalších okolností, na nichž záleží, zda bude úrok z prodlení prominut a v jakém rozsahu. Povinností žalovaného tak bylo vypořádat se v odůvodnění napadených rozhodnutí se všemi důvody uváděnými žalobcem v žádosti, a to bez ohledu na to, zda by byly žalovaným posouzeny jako důvody popsané v Pokynu GFŘ, nebo jako důvody v Pokynu GFŘ neuvedené. Jinými slovy, tvrdil-li žalobce v žádosti konkrétní, podle jeho názoru ospravedlnitelné důvody prodlení, splnil své břemeno tvrzení. Povinností žalovaného pak bylo vypořádat se s každým důvodem uvedeným v žádosti a u každého uvést, na základě jakých konkrétních důvodů jej nelze hodnotit jako ospravedlnitelný důvod prodlení vedoucí k vyhovění žádosti. Pokud by se jednalo o důvod obsažený v Pokynu GFŘ, pak je nutné uvést konkrétní ustanovení tohoto pokynu, který na daný důvod dopadá, a zhodnotit jeho důvodnost či nedůvodnost. Pokud by se naopak jednalo o důvody, které nejsou vymezeny Pokynem GFŘ jako ospravedlnitelné, je nutné uvést, proč nemohou být důvodem pro prominutí příslušenství daně.
35. Z důvodu zjištěné nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí se soud nemohl zabývat dalšími žalobními body.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud shrnuje, že žalovaný nesprávně vyložil neurčitý právní pojem obsažený v § 259b odst. 2 daňového řádu, v důsledku čehož se řádně nezabýval skutečnostmi uvedenými žalobcem v jeho žádosti, takže napadená rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Soud proto zrušil napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 6 000 Kč (za dvě napadená rozhodnutí). Jiné náklady žalobci v tomto řízení nevznikly. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. března 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu